

FESTES PATRONALS D'ANTELLA 1962

LLUÍS NADAL PARDO I TERESA LOZANO MOMPÓ

Aquest escrit i els records que vam viure en el poble d'Antella va dedicat a la persona i Reina de les Festes Patronals d'Antella de 1962, la jove Teresa Lozano.

El 7 de desembre de 1962, el temps amenaçava amb pluja, molta pluja, i efectivament així va ser. Els carrers del poble, que en aquells temps eren de terra, es transformaven en un cúmulo de veritables rierols que arrossegaven pedres, fang i fins i tot algunes immundícies que quedaven depositades al bevedor de la séquia del poble al pas del carrer *Arrabal*, avui carrer Pintor Francisco Lozano, fill predilecte del poble d'Antella.

Aquell mateix dia es feia la presentació al Cinema Savoia de la Regina Teresa Lozano i la seva Cort d'Honor. Avui, Teresa és una actriu de renom per la seva dilatada carrera cinematogràfica, teatral i docent, principalment entre València i Barcelona, a més de molts altres llocs.

Jo, que aleshores tenia la precoç edat de 18 anys, vaig ser requerit per dirigir la Banda Protectora Musical d'Antella en absència del director titular, que es va haver d'absentar durant uns dies. Atesa la importància i significació de l'acte i, sobretot, per tractar-se de la família Lozano, vaig acceptar participar-hi.

Vaig fer un assaig introduint alguns aspectes musicals de les obres que eren, entre d'altres, l'Himne de València i dos pasdobles. El meu treball en l'execució, la interpretació, el so i els passatges va donar la bellesa de peces de concert a allò que en realitat eren peces musicals de cercaviles.



Teresa Lozano Mompó

Van assistir a la presentació persones de l'exèrcit espanyol, del clergat, el governador civil de València i també una persona clau en la meua carrera musical, Don José Roca, director del Conservatori Superior de Música, amb qui vaig cursar l'assignatura de Formes Musicals.

Dit això, a mitja tarda es va fer la presentació

al cinema “Savoia”, importantíssim per la programació i filmografia que es projectava al mateix temps que a València. L’acte va ser presidit per un moderador que va elogiar la Regina i la seva Cort d’Honor. En acabar l’acte, sota una pluja torrencial, vam esperar que la pluja es debilités per prosseguir caminant cap a la Casa del Rei, ubicada a la plaça del mateix nom. Tothom va arribar com li va ser possible, amb paraigües o sense, caminant per les voreres en filera índia i la Banda tocant sense aturar-se, tant amb els uniformes com els instruments completament mullats. La Regina, crec recordar, va realitzar el trajecte des del cinema fins a la porta de la Casa del Rei dins un vehicle.

Jo vivia i visc a 4 metres de distància, a la part esquerra de la Casa del Rei, al carrer Pintor Lozano. En aquells temps era normal mantenir les claus dins el bombí al llarg de tot el dia, les vint-i-quatre hores. Va ser tota una sorpresa quan va entrar el Senyor Excel·lentíssim Alcalde d’Antella, Don Eliseo Lozano, veí i persona molt estimada, tant ell com la seva dona Maria. Es va dirigir a mi i em va demanar que comparegués a l’esdeveniment amb el violí, i li vaig dir que sí.

Pujant per les escales que donen al Saló Noble, hi havia un munt de gent jove, tots amb ganes de passar-s’ho bé. En arribar al Saló vaig saludar els pares, Francesc i la seva dona *Toñita*, així com la seva filla, Teresa Lozano. Vam conversar sobre els meus estudis musicals i vaig interpretar el primer temps del concert de Fèlix Mendelssohn i la cèlebre serenata de Schubert, peces que van formar part del meu final de carrera. Agraït i emocionat per l’acolliment, li vaig cedir el violí a un jove que em

va dir que no sabia de música i que tocava d’oïda. Li vaig dir que no importava, que “de segur en el teu rol ho faràs molt bé”.

Va ser una sorpresa per mi perquè va interpretar jazz, folklore i altres peces que jo desconeixia, la gent cantava i era un espectacle entre tots els convidats. Finalitzades les intervencions, la gent va continuar de festa, alegres i contents.

A partir d’aquí, hi va haver un lligam amb la Senyora Lozano, que em va oferir qualsevol ajuda artística que ella em pogués facilitar, i de fet, li vaig quedar molt agraït. Al poc de temps d’acabar els meus estudis musicals, em vaig fer militar-voluntari perquè les lleis així ho determinaven. Comandava el centre d’Artilleria número 37 de Paterna, l’Il·lustríssim Coronel Briso de Montiano.

Estudis i professions musicals:

- Becat per la SEU. Curs 1962-63 i 1963-64.
- Llicenciat en Flauta Travessera i Violí al C.S.M.V. de València.
- Llicenciat en Viola al C.S.M.B. de Barcelona.
- Professor de Violí i Viola al C.S.M.B.
- Director Adjunt del Conservatori Superior de Música de Barcelona (C.S.M.B.)
- Catedràtic de Viola a Barcelona (C.S.M.B.)
- Intèrpret de l’Orquestra Simfònica de Barcelona (O.C.B.) i en altres camps, destacant el de cantant.

A tota la família Lozano Mompó, el meu sincer i càlid agraïment.



Lluís Nadal Pardo, de xiquet



Lluís Nadal Pardo, de major